

Przyszłość

Izraela

i świata

Przyszłość Izraela i świata

Dla wszystkich jest oczywiste, że dzisiejszy człowiek żyje w szybko zmieniającym się świecie. Praktycznie wszystkie potężne, dziedziczne rody panujące w Europie przed 1914 r. zostały zastąpione innymi formami rządów, a znaczna część ludności ziemi znalazła się pod kontrolą różnych rodzajów dyktatur. Okres, który rozpoczął się wraz z wybuchem I wojny światowej, był w dużej mierze okresem ogólnego pogorszenia się sytuacji i fragmentacji rządów światowych. Jednak nie do końca tak jest, ponieważ w tym samym okresie powstało wiele nowych narodów.

Jednym z nich jest Izrael. Być może bardziej trafne byłoby stwierdzenie, że Izrael odrodził się, ponieważ naród ten był wcześniej państwem posiadającym własny rząd. Jednak starożytny naród izraelski cieszył się wyróżnieniem, jakiego nie doświadczył żaden inny naród na ziemi, ani przedtem, ani potem, ponieważ jego rząd funkcjonował pod kierownictwem Boga. W Biblii mówi się o królach Izraela jako o zasiadających na „tronie Pana”. 1 Kronik 29:23

Ostatnim królem Izraela był Sedekiasz (Ezechiel 21:25-27). W 606 r. p.n.e. Sedekiasz został zdetronizowany przez króla Nabuchodonozora, a

cały naród został uprowadzony do niewoli babilońskiej. Niewola ta trwała siedemdziesiąt lat. W międzyczasie Babilon został podbity przez Medów i Persów, a to król perski Cyrus wydał dekret o wyzwoleniu, pozwalający Izraelitom powrócić do swojej ziemi, ale nie na ponowne ustanowienie własnego rządu.

Od tego czasu Izrael pozostawał poddanym ludem, wasalem każdego narodu, który kontrolował jego ziemię, a w czasach Jezusa był to Imperium Rzymskie. W latach 69-73 n.e. Tytus, przywódca armii rzymskiej, oblegał i ostatecznie zniszczył Jerozolimę. Następnie Izraelici, którzy nie zginęli w tej strasznej próbie, zostali rozproszeni po całym świecie. Sytuacja ta utrzymywała się przez wieki aż do dziś i jest określana przez naród żydowski jako okres ich rozproszenia.

Przepowiedziane rozproszenie

Mojżesz, prawodawca Izraela, przepowiedział rozproszenie Izraelitów pośród narodów oraz ich ponowne zgromadzenie, co miało miejsce w ubiegłym stuleciu. Przepowiednia ta została zapisana w Księdze Powtórnego Prawa 29:24 i 30:1-6. W drugiej części proroctwa czytamy: „Pan, wasz Bóg, przywróci was do ziemi waszych przodków i znów będziecie ją posiadać. Uczyni was jeszcze bardziej płodnymi i licznymi niż waszych przodków! Pan, wasz Bóg, zmieni wasze serca i serca wszystkich waszych

potomków, abyście kochali Go całym sercem i całą duszą, abyście mogli żyć!”.

Mojżesz przepowiedział również, jak długo potrwa okres utraty niepodległości i rozproszenia Izraela. Jak widzieliśmy, Izrael był narodem podlegającym Bogu i z tego powodu podlegał środkom dyscyplinarnym za złe uczynki. Mojżesz odnosi się do pewnych kar naprawczych, którym będą podlegać, a następnie dodaje: „Jeśli po tym wszystkim nie będziecie mnie słuchać, ukarzę was za wasze grzechy siedem razy”. Księga Kapłańska 26:18

To ostrzeżenie o „siedmiokrotnej” karze powtarza się cztery razy. Badacze proroctw uważają, że jest to miara czasu. Symboliczny „czas”, jak wskazują Pisma, to okres 360 lat, a siedem takich okresów daje łącznie 2520 lat. Biblijny klucz do tej metody obliczania jest zapisany w Księdze Ezechiela 4:4-6. Ponieważ proroctwo Mojżesza wskazuje, że miała to być ostateczna kara, uważamy za rozsądne wnioskować, że rozpoczęła się ona wraz z utratą niepodległości narodowej w 606 r. p.n.e., wraz z obaleniem ostatniego króla, Sedekiasza.

Licząc 2520 lat od 606 r. p.n.e., dochodzimy do roku 1914 n.e. Wtedy właśnie rozpoczęła się I wojna światowa. W wyniku tego konfliktu brytyjski generał Allenby wyparł Turków z Jerozolimy i ziemi palestyńskiej, ogłoszono słynną deklarację Balfoura i otwarto starożytną ojczyznę dla żydowskich

uchodźców i pionierów ze wszystkich krajów. Dało to ruchowi syjonistycznemu nowe życie i nadzieję.

Pomimo różnych tymczasowych niepowodzeń, Żydzi kontynuowali odbudowę regionu i migrację do swojej starożytnej ojczyzny. W rezultacie w 1948 roku powstało nowe państwo Izrael. Z tego punktu widzenia to właśnie w 1914 roku, po 2520 latach, rozpoczęła się seria wydarzeń, które doprowadziły do uzyskania niepodległości przez ten biblijny i historyczny naród.

Czasy pogan

Pełne znaczenie wyzwolenia Izraela od 1914 roku można lepiej zrozumieć, zwracając uwagę na przepowiednię Jezusa, który jest uznawany przez większość czołowych współczesnych Żydów za wybitnego nauczyciela i proroka. Jego uczniowie pytali go o koniec obecnego wieku. Część odpowiedzi Jezusa brzmiała: „Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż okres pogan dobiegnie końca” (Łk 21:24). W czasie tej przepowiedni naród żydowski, symbolicznie nazywany „Jerozolimą”, był „deptany” przez pogan i miało to trwać aż do wypełnienia się „czasu pogan”.

Wraz z obaleniem ostatniego króla Izraela w 606 r. p.n.e. prorok Daniel, interpretując proroczy sen, który Pan dał królowi Babilonu, przepowiedział pojawienie się czterech światowych mocarstw, zaczynając od Babilonu. Drugim z nich była Medo-Persja, trzecim

Grecja, a czwartym Rzym. Podział Cesarstwa Rzymskiego na różne państwa Europy, które istniały przed 1914 r., został pokazany przez palce stóp posągu. Daniel 2:31-45

Do króla Nabuchodonozora Daniel powiedział: „Bóg niebios dał ci królestwo, moc, siłę i chwałę”. (werset 37). Nie oznacza to, że Nabuchodonozor zasiadał na tronie Pana, tak jak miało to miejsce w przypadku królów Izraela. Oznaczało to po prostu, że począwszy od Babilonu, Bóg nie będzie ingerował w panowanie pogan nad ziemią, a panowanie pogan rozciągnie się nawet na lud Boży, Izraelitów.

Nie miało to jednak trwać wiecznie. Proroctwo Daniela wskazywało, że będzie to trwało tylko do czasu zakończenia się dni podzielonego Imperium Rzymskiego – „dni tych królów”, przedstawionych jako palce u stóp posągu (werset 44). Wtedy Bóg niebios ustanowi królestwo lub rząd, które „będzie trwać na wieki”. Jest to odniesienie do długo obiecanego królestwa Mesjasza.

Okres, który Jezus opisał jako „czasy pogan”, pokrywa się z „siedmioma czasami” utraty niepodległości przez Izrael. Oznacza to, że czasy pogan również dobiegły końca w 1914 roku. Proroctwa biblijne dotyczące czasu wskazują raczej na niewielki początek wydarzeń, do których się odnoszą, niż na ich zakończenie. Wojna światowa, która rozpoczęła się w 1914 roku, oznaczała początek całkowitego upadku podzielonych

pozostałości starego Imperium Rzymskiego. Doprowadziła ona również do uzyskania suwerenności narodowej przez Izrael.

Dzisiejszy Izrael jest wolnym krajem. Izraelici nie są już pozbawieni własnego rządu. Izrael jest narodem wśród narodów świata, nie jest już wasalem Rzymu ani żadnej innej pogańskiej potęgi. Ma ponad sześć milionów mieszkańców żydowskiego pochodzenia i szczyci się trzecim najwyższym standardem życia w Azji. Jest jednym z wiodących krajów świata w wielu dziedzinach. Naród izraelski nie jest pozbawiony trudności, ponieważ po 1948 roku stoczył kilka wojen, aby utrzymać swoją wolność. Pomimo tego Izrael pozostaje wolnym krajem, a nawet stał się silniejszy, do tego stopnia, że obecnie jest uważany za jedno z najpotężniejszych państw świata. Wydarzenia, które do tego doprowadziły, rozpoczęły się pod koniec „siedmiu czasów” przepowiedzianych przez Mojżesza.

Wydarzenia pośrednie

Wiele ważnych doświadczeń Izraelitów jako narodu w okresie ich dążenia do wolności wśród narodów jest również przepowiedzianych w Biblii. Jednym z proroczych wyrażen opisujących to jest to, że Bóg „przywróci” ich „niewolę”. Wyrażenie to pojawia się w Księdze Joela 3:1,2, gdzie Pan mówi: „W owych dniach i w owym czasie, gdy przywrócę niewolę Judy i Jerozolimy, zgromadzę wszystkie narody i sprowadzę je do doliny Jozafata, i tam będę

się z nimi rozliczał za mój lud i za moje dziedzictwo Izrael, które rozproszyli po narodach i podzielili moją ziemię”. Należy zauważyć, że słowo „niewola” w tym fragmencie Pisma Świętego, zgodnie z konkordancją Stronga, oznacza „poprzedni stan dobrobytu”.

W wersetach 9-14 tego rozdziału przepowiedziane jest wojownicze zgromadzenie narodów pogańskich, a „dolina Jozafata” opisana jest jako „dolina decyzji”. Podczas tego zgromadzenia narodów przygotowują się one do wojny, w której, symbolicznie rzecz ujmując, mają „przekuwać pługi na miecze”, a „sierpy na włócznie”. Widzieliśmy, jak miało to miejsce w epoce rozpoczynającej się w 1914 roku, a proroctwo wskazuje, że właśnie w tym czasie Pan „przywróci” „niewolę” lub dawną pomyślność swojego ludu. W rzeczywistości to właśnie sukces Izraela i jego względna pomyślność w tym okresie spowodowały, że wiele narodów zebrało się przeciwko niemu.

Równie uderzająca jest przepowiednia, która wspomina o tym, że Pan będzie miał „spór z narodami” w związku ze swoim ludem i jego ziemią (Jeremiasz 25:31). Werset 2 z Księgi Joela 3 wspomina o podziale ziemi. Tak się również stało, ponieważ wiemy, że narody pogańskie nie dotrzymały obietnic zawartych w deklaracji Balfoura i rozwiązały spory, ograniczając Izrael do mniej niż połowy ziemi obiecaniej przez Boga. Chociaż Izrael odzyskał część tej ziemi, nadal kontroluje tylko część tego, co dał mu Bóg. Księga Rodzaju 13:14,15

„Strach”, a nie „pokój”

Inne proroctwa również ujawniają, że okres ponownego zgromadzenia Izraela będzie pełen wielu trudności. Jeremiasz napisał: „Nadchodzą dni, mówi Pan, kiedy przywrócę z niewoli mój lud Izrael i Judę, (...) i sprawię, że powrócą do ziemi, którą dałem ich ojcom, i będą ją posiadać. (...) Albowiem tak mówi Pan: Słyszeliśmy głos drżenia, strachu, a nie pokoju. [...] Biada! Bo ten dzień jest wielki, tak że nie ma mu równych; jest to czas ucisku Jakuba, ale on zostanie z niego wybawiony”. Jeremiasz 30:3-7

Znaczenie tej przepowiedni jest jasne. Podkreśla ona, że nawet gdy nadejdzie czas, aby ten historyczny lud powrócił do swojej ziemi, doświadczy on strachu i drżenia – nie będzie to dla niego od razu czas pokoju i szczęścia.

Na początku Żydzi bardzo cieszyli się z deklaracji Balfoura i jej późniejszego wdrożenia na mocy mandatu Ligi Narodów. Mandat ten miał zapewnić Izraelitom dom w ich Ziemi Obiecanej. W bardzo konkretny sposób rozpoczęła się ich powrót z długiej niewoli.

Jednak niedługo potem Żydzi w Niemczech, Austrii i Polsce zostali zaciekle prześladowani przez reżim Hitlera. Prześladowania te nasiliły się i trwały przez całą II wojnę światową, podczas której doszło do niemal niewyobrażalnego holokaustu, w wyniku

którego zginęło 6 milionów Żydów, a niezliczona liczba innych pozostała bez dachu nad głową.

W międzyczasie, z powodu sprzeciwu Arabów, drzwi do ich ziemi obiecanej zostały zamknięte dla dalszej imigracji – zamknięte w czasie, gdy ten cierpiący naród potrzebował ojczyzny bardziej niż kiedykolwiek wcześniej. Naprawdę usłyszeli „głos drżenia, strachu”, a nie pokoju.

Inna przepowiednia, która w ogólny sposób świadczy o tym samym niezwykłym zbiegu okoliczności, brzmi: „Nadchodzą dni, mówi Pan, kiedy nie będzie się już mówić: Tak jak żyje Pan, który wywiódł Izraelitów z Egiptu, ale będzie się mówić: Tak jak żyje Pan, który wywiódł Izraelitów z ziemi północnej i ze wszystkich krajów, do których ich wygnał. Bo przywrócę ich do ziemi, którą dałem ich przodkom. Ale teraz poślę po wielu rybaków, mówi Pan, i oni ich złapią. Potem poślę po wielu myśliwych, a oni ich upolują”. Jeremiasz 16:14-16

To proroctwo wskazuje, że kiedy nadejdzie czas powrotu Izraelitów do ich ziemi, podjęte zostaną wysiłki, aby skłonić ich do powrotu. Pan powiedział, że pośle „rybaków”, aby ich „złapali”. Być może spełniło się to poprzez organizację syjonistyczną, założoną w 1896 roku przez nieżyjącego już Teodora Herzla. Rybacy używają przynęty, aby zwabić ryby, a przez wiele lat organizacja syjonistyczna wskazywała, dlaczego Żydzi powinni udać się do swojej ziemi i jakie korzyści im to przyniesie.

Jednak niewiele osób dało się przekonać do wyjazdu do Ziemi Obiecanej, chociaż dziś Herzl cieszy się dużym szacunkiem we współczesnym Izraelu. Jednym z poruszających miejsc jest tam ogród pamięci poświęcony Herzlowi. Kamienna droga prowadząca do jego grobu symbolizuje stopniowy postęp państwa żydowskiego. Praca Herzla nie poszła na marne.

Przepowiednia głosi, że Pan pośle również „myśliwych, którzy będą na nich polować”. Sugeruje to zastosowanie bardziej zdecydowanych metod. Niewątpliwie należy do nich zaliczyć okrutne prześladowania ze strony Hitlera podczas Holokaustu. Metoda ta była coraz bardziej intensywna, aż prawie wszyscy Żydzi w Europie, którzy nie zostali zabici, zaczęli tęsknić za swoją ojczyzną i pragnęli się tam udać, gdy tylko nadarzyła się okazja.

Inne proroctwo, które bardzo trafnie wpisuje się w tę linię, brzmi: „Jak żyję, mówi Pan Bóg, z pewnością potężną ręką, wyciągniętym ramieniem i wylewającą się furią będę panował nad wami: I wyprowadzę was spośród ludów i zgromadzę was z krajów, w których jesteście rozproszeni, potężną ręką, wyciągniętym ramieniem i wylewającą się furią. I wprowadzę was na pustynię ludów”. Ezechiel 20:33-35

Od 1914 roku manifestowało się wiele „gniewu” w związku z wysiłkami Izraelitów, aby wyemigrować z różnych krajów, w których mieszkali, i stworzyć sobie

nowy dom w ziemi obiecanej. Zgodnie z przepowiednią, nawet ci, którzy tam są, znajdują się na „pustyni ludów” w tym sensie, że dzielą z wszystkimi ludźmi na ziemi cierpienia i niepewność tego chaotycznego okresu w historii ludzkości. Nie znaleźli jeszcze pokoju i bezpieczeństwa.

Ocaleni od miecza

W rozdziale 38 proroctwa Ezechiela znajduje się zarys warunków, które będą panowały w Izraelu w przyszłości. Lud jest opisany jako żyjący w pokoju i bezpieczeństwie, lub pewności siebie, po tym jak został „przywrócony z miecza” (werset 8). Dzisiejszy Izrael, jako naród wśród innych narodów świata, osiągnął wiele ze swojej obecnej pozycji podczas wojen i konfliktów zbrojnych i nadal polega na swojej sile militarnej dla zapewnienia bezpieczeństwa w tym zagrożonym wojną świecie.

Proroctwo Ezechiela ujawnia, że w pewnym momencie po powrocie do kraju agresywna armia z „północy”, pod przywództwem symbolicznej postaci o imieniu „Gog” z kraju Magog, przeprowadzi atak na Izraelitów, który zagrozi ich zniszczeniem. Proroctwo ujawnia, że kiedy to nastąpi, Bóg interweniuje w imieniu swojego ludu i wybawi go od wrogów. To wybawienie będzie tak wyraźne i tak oczywiste, że spowoduje, iż imię Pana stanie się „znane w oczach wielu narodów”. Ezechiel 38:2,14-23

Dzięki temu dowodowi Bożej ochrony Izraelici uświadomią sobie, że ich powrót do ziemi obiecanej został dokonany dzięki opatrności Bożej. Pan przepowiedział: „W ten sposób ujawnię moje święte imię pośród mojego ludu Izraela” (Ezechiel 39:7). Od tego momentu Izraelici będą zwracać się do swojego Boga o wskazówki w swoich sprawach, a świat w ogóle dowie się, że Bóg wybawił swój lud i że Mesjasz panuje nad nim.

Nowy król

Kiedy ostatni król Izraela, Sedekiasz, został obalony, Pan powiedział: „Zdejmijcie diadem i zdejmijcie koronę: nie będzie tak, jak było: pokorni będą wywyższeni, a wywyższeni będą poniżeni. Przewrócę, przewrócę, przewrócę to: Korona nie zostanie przywrócona, dopóki nie przyjdzie ten, do którego należy; jemu ją dam” (Ezechiel 21:25-27). Tym, „do którego należy”, jest Mesjasz Izraela, następca Dawida, który zasiądzie na tronie po obaleniu Sedekiasza.

Izajasz przepowiedział narodziny Mesjasza i jego wywyższenie do władzy nad Izraelem i światem. „Dziecko nam się narodziło, syn nam został dany. Rządy spoczną na jego ramionach. I będzie nazwany: Cudowny Doradca, Potężny Bóg, Ojciec Wieczny, Książę Pokoju. Jego rządy i pokój nie będą miały końca. Będzie rządził sprawiedliwie i uczciwie z tronu swojego przodka Dawida przez całą wieczność.

Gorące zaangażowanie Pana Zastępów Niebieskich sprawi, że tak się stanie!”. Księga Izajasza 9:6,7

Przepowiadając dalej o Mesjaszu, Izajasz napisał: „Król będzie panował w sprawiedliwości, a książęta będą rządzić w sędzie. Wtedy sąd będzie mieszkał na pustyni, a sprawiedliwość pozostanie na urodzajnym polu. A owocem sprawiedliwości będzie pokój, a skutkiem sprawiedliwości spokój i bezpieczeństwo na zawsze. A mój lud będzie mieszkał w spokojnym mieszkaniu, w bezpiecznych domach i w spokojnych miejscach odpoczynku”. Izajasz 32:1,16-18

Cały Izrael

Nasze rozumienie przyszłych błogosławieństw, którymi będą cieszyć się Izrael i świat, byłoby dalekie od chwalebnej rzeczywistości przedstawionej w Piśmie Świętym, gdyby te błogosławieństwa były ograniczone do tych, którzy żyją w czasie, gdy Mesjasz ustanawia swoje panowanie, lub do tych, którzy mogą się urodzić od tego czasu. Boże obietnice zostały dane całemu Izraelowi, każdemu pokoleniu Izraelitów. W obietnicach tych uwzględniony jest Theodor Herzl, a także tysiące jego towarzyszy syjonistów, którzy mieli nadzieję i ciężko pracowali na rzecz przywrócenia Izraelowi jego ziemi, mimo że obecnie spoczywają w grobach.

Przez setki męczących lat rozproszenia byli żarliwi, bogobojni Żydzi, którzy tęsknili i modlili się o

uwolnienie Izraela z poddaństwa narodom pogańskim. Ściana Płaczu w Jerozolimie jest żywym przypomnieniem desperacji, z jaką zrozwaczeni Izraelici znosili swoje frustracje, czekając na jakiś dowód, że ich Bóg nadal ich kocha i w odpowiednim czasie ich wybawi. Jednak oni również spoczywają teraz w śmierci.

Los Izraela, nawet przed rozproszeniem, nie zawsze był szczęśliwy. Bywały czasy, kiedy naród cieszył się pewnym dobrobytem i pokojem, ale były też czasy, kiedy był wyniszczany przez wojny i uciskane. Jednak Boże obietnice mesjańskich błogosławieństw dotyczyły również ich, a jednak umarli oni bez dowodu ich spełnienia.

Mojżesz powiedział do pokolenia Izraelitów swoich czasów: „Pan, wasz Bóg, wzbudzi wam proroka spośród waszych braci, podobnego do mnie. Jego będziecie słuchać” (Księga Powtórzonego Prawa 18:15). Jest to kolejna obietnica dotycząca przyścia Mesjasza. Jednak wszyscy, do których została skierowana, już nie żyją. Niemniej jednak ta i inne mesjańskie obietnice spełnią się dla nich i dla każdego pokolenia Izraelitów, ponieważ zostaną oni wskrzeszeni z martwych.

Istnieje wiele obietnic, które nas o tym zapewniają. W modlitwie do Boga Izraela Mojżesz powiedział, jak zapisał psalmista: „Ty zamieniasz ludzi w proch, mówiąc: Powróćcie do prochu, śmiertelni!” (Psalm 90:3). Pan powiedział prorokowi Danielowi, że ci,

którzy „śpią w prochu ziemi, obudzą się” (Daniel 12:2). Przywrócenie do życia wszystkich Izraelitów jest obiecanie w Księdze Ezechiela 16:55. Obietnica, że dzieci zostaną obudzone ze śmierci, jest zapisana w Księdze Jeremiasza 31:15-17.

O czasie królestwa Mesjasza prorok Izajasz napisał: „Dlatego Pan, który odkupił Abrahama, mówi do potomków Jakuba: Jakub nie będzie już się wstydził, nie będą już blednąć ich twarze. Gdy ujrzą wśród siebie swoje dzieci, dzieło moich rąk, będą czcić moje imię, uznają świętość Świętego Jakuba i będą pełni podziwu dla Boga Izraela. Ci, którzy są krnąbrni w duchu, zrozumieją; ci, którzy narzekają, przyjmą pouczenie”. Izajasz 29:22-24

Podobnie jak wszyscy członkowie upadłej i umierającej rasy, twarz Jakuba zbladła z powodu choroby i starości, aż w końcu umarł. Jednak zgodnie z prorocstwem Izajasza zostanie przywrócony do życia i ujrzy swoje „dzieci” wszystkich pokoleń, aż do czasów współczesnych. Wtedy jego twarz nie będzie „blada”, ponieważ będzie to czas obiecanego zdrowia i życia wiecznego, a także pokoju i bezpieczeństwa dla Jakuba i wszystkich Izraelitów oraz dla całego świata ludzkości.

Przyszli książęta Izraela

W cytowanym już proroczwie o Mesjaszu Izajasz przepowiedział: „Król będzie panował w sprawiedliwości, a książęta będą rządzić w sędzie”.

(Izajasz 32:1). Psalmista przepowiedział, że „ojcowie” Izraela staną się „księżętami na całej ziemi”. (Psalmy 45:16). Pan przepowiedział: „Przywrócę sędziów twoich jak na początku, a doradców twoich jak na początku; potem będziesz nazwana miastem sprawiedliwości, miastem wiernym”. Izajasz 1:26

W tej ostatniej przepowiedni Izraelici są przypominani o różnych sposobach, w jakie Bóg nimi rządził. Najpierw, pod kierownictwem Mojżesza, byli jego pomocnicy, „doradcy”. Potem nastąpił okres 450 lat, podczas którego rządzili nimi sędziowie. Następnie nastał okres królów. Dawid ustanowił swoją władzę w Jerozolimie, która była uważana za stolicę. W mesjańskim rządzie będą odpowiedniki doradców i sędziów, którzy będą reprezentować króla – Mesjasza. Razem będą oni odtąd „miastem sprawiedliwości, miastem wiernym” Izraela.

Tymi, którzy będą służyć jako „księżęta” Izraela, reprezentując Mesjasza, będą starożytni wierni z każdego pokolenia, którzy okazali się godni tego wielkiego zaufania, jakim zostaną obdarzeni. Wśród nich wyróżnią się oczywiście ich dawni sprawiedliwi przywódcy i prorocy – ich „ojcowie”. Będą oni doskonale wykwalifikowani, aby reprezentować Mesjasza! Był wielki prawodawca, Mojżesz, który oddał życie w służbie swojemu ludowi. Był też Daniel, który jako hebrajski jeńiec w Babilonie pełnił funkcję premiera.

W ostatnim przesłaniu do Daniela Pan powiedział: „A ty idź swoją drogą aż do końca. Odpoczniesz, a potem, pod koniec dni, powstaniesz, aby otrzymać dziedzictwo, które zostało dla ciebie przeznaczone” (Daniel 12:13). „Koniec dni”, o którym tu mowa, oznacza koniec długiego okresu prześladowań ludu Bożego. Obietnica głosi, że Daniel powróci do życia i zajmie swoje miejsce, niewątpliwie jako jeden z książąt Izraela w mesjańskim rządzie.

Psalmista prorokował: „Bóg panuje nad poganami [narodami]: Bóg zasiada na tronie swojej świętości. Zgromadzili się książęta ludu, lud Boga Abrahama, bo tarcze ziemi należą do Boga, On jest wywyższony” (Psalm 47:8, 9). Czytamy dalej o „tarczach” lub ochronie ludu w królestwie mesjańskim: „Nie będą krzywdzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze [królestwie], bo ziemia będzie pełna wiedzy o Panu, tak jak wody pokrywają morze”. Izajasz 11:9

„W owym dniu”, kontynuuje Izajasz, „spadkobierca tronu Dawida będzie sztandarem zbawienia dla całego świata. Narody zgromadzą się wokół niego, a jego miejsce spoczynku będzie chwalebne. W owym dniu Pan po raz drugi wyciągnie rękę, aby sprowadzić resztki swojego ludu – tych, którzy pozostali w Asyrii, w Egipcie, w Patros, w Kuszu, w Elam, w Szinar, w Hamacie i na wyspach morskich. Wzniesie sztandar wśród narodów i zgromadzi wygnańców Izraela. Zbierze rozproszony lud Judy z krańców ziemi”. Izajasz 11:10-12

Liczba Izraelitów zgromadzonych obecnie w ziemi obiecanej im przez Boga stanowi jedynie niewielką część całkowitej liczby tych, których Pan ostatecznie przywróci. Pismo Święte ujawnia bowiem, że panowanie Mesjasza będzie trwało tysiąc lat. Jak widzieliśmy, w tym czasie nawet ci, którzy obecnie są uwięzieni w śmierci, zostaną przywróceni do życia, zarówno Izraelici, jak i poganie. Przyszłość Izraela i świata jest z pewnością chwalebna – tak jasna, jak obietnice Boga!

Potwierdzenie w Nowym Testamencie

Dla wyznawców Jezusa Nowy Testament jest wyjaśnieniem i potwierdzeniem Starego Testamentu, którego pierwsze pięć ksiąg stanowi Torę Żydów. Nowy Testament przedstawia Jezusa jako obiecanego Mesjasza, tego, który miał zasiąść na tronie Dawida (Łk 1:31-33). Chociaż Jezus umarł jako Odkupiciel świata, został wskrzeszony z martwych przez boską moc, potwierdzając w ten sposób naszą wiarę we wszystkie Boże obietnice przywrócenia zmarłych do życia. Dzieje Apostolskie 17:31

Podstawą dla każdego Żyda jest obietnica, którą Bóg złożył Abrahamowi, że poprzez jego potomstwo „wszystkie rodziny ziemi” będą błogosławione (Rdz 12:3; 22:15-18). Nowy Testament przedstawia Jezusa jako to obiecanie „potomstwo” błogosławieństwa. Paweł napisał: „Obietnice zostały dane Abrahamowi i jego potomstwu. Nie mówi on: „potomstwu”, jakby chodziło o wielu, ale jakby o

jednym: „twojemu potomstwu”, którym jest Chrystus” (Galacjan 3:16).

Nowy Testament wyjaśnia, że Jezus, po tym jak swoją śmiercią zapewnił światu odkupienie, nie tylko został wskrzeszony z martwych, ale także wyniesiony do poziomu życia wyższego niż ludzki, tak że teraz, podobnie jak aniołowie i wielki Stwórca wszechświata, jest niewidzialny dla ludzkich oczu. W ten sposób będzie potężnym, ale niewidzialnym władcą świata. Kolosan 1:15; 1 Tymoteusza 1:17

Pisząc do uczniów Chrystusa, Paweł powiedział: „Wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma już Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety, wszyscy bowiem jesteście jednym w Chrystusie Jezusie. A jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście potomstwem Abrahama i zgodnie z obietnicą dziedzicami”. Galacjan 3:27-29

Oznacza to po prostu, że prawdziwi, poświęcający się naśladowcy Jezusa zostaną nagrodzeni przywilejem uczestniczenia w Jego duchowym królestwie i wraz z Nim będą brać udział w dziele błogosławienia wszystkich rodzin ziemi, zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi. W Liście do Hebrajczyków 3:1-6 apostoł Paweł wyjaśnia, że tak jak Mojżesz był wierny swojemu „domowi”, tak istnieje inny „dom”, któremu Jezus jest wierny, a ci, którzy są w domu Jezusa, mają udział w „niebiańskim

powołaniu”, co oznacza, że mają oni być częścią niewidzialnego domu rządzącego Boga.

W rozdziale 11 Listu do Hebrajczyków apostoł Paweł zwraca większą uwagę na obie grupy. Wymienia wielu starożytnych wiernych i opisuje niektóre z trudności, jakie znosili, aby stać się godnymi „lepszego zmartwychwstania” (werset 35). Dodaje do tego, że „bez nas [z duchowego domu] nie mogą być udoskonaleni” (werset 40). Tak więc, chociaż starożytni wierni służyli Boga najpierw udowodnili swoje oddanie i godność służenia w królestwie Mesjasza, muszą czekać, pogrążeni w śnie śmierci, na dopełnienie duchowego „nasienia” Abrahama, zanim zostaną wzbudzeni do doskonałości życia, aby rozpocząć swoją pracę jako „książęta na całej ziemi”.

Ziemskie „potomstwo” składa się głównie z naturalnych potomków Abrahama, podczas gdy duchowe potomstwo będzie składało się zarówno z Żydów, jak i pogan. Rzeczywiście, ta możliwość najpierw została przyznana wyłącznie ludowi Izraela, a po odrzuceniu Jezusa została rozszerzona na innych.

Głównym warunkiem koniecznym dla tych, którzy będą służyć w jakiejkolwiek funkcji w królestwie mesjańskim, jest oddanie serca Panu, lojalność wobec boskich zasad sprawiedliwości, za które byliby gotowi umrzeć, gdyby zostali do tego wezwani. Była to cecha charakterystyczna wszystkich starożytnych

godnych. Dotyczyło to Jezusa i dotyczy wszystkich jego wiernych naśladowców.

Ustanowienie królestwa

Możemy jasno zrozumieć nauki Biblii tylko poprzez rozważanie i wierzenie w jej liczne obietnice dotyczące zmartwychstania. Jeśli nasza wiara może uchwycić się tych obietnic i w nie wierzyć, wówczas Biblia ma dla nas przesłanie pewności i pocieszenia. Dotyczy to w szczególności proroctw dotyczących ustanowienia i działania królestwa mesjańskiego.

Aby królestwo stało się rzeczywistością, najpierw konieczne było zmartwychwstanie Jezusa, ponieważ to on ma być najwyższym władcą tego królestwa. Następnie, jak ujawnia Nowy Testament, ci, którzy mają dzielić z nim duchową fazę królestwa, również muszą zostać wskrzeszeni z martwych. W każdym pokoleniu od czasów Jezusa aż do teraz niektórzy udowodnili swoją godność do tak wielkiego zaszczytu. O tej grupie czytamy: „Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu: (...) będą kapłanami Boga i Chrystusa i będą z Nim królować tysiąc lat”. Objawienie 20:6

Następnie, jak już zauważyliśmy, starożytni godni, którzy będą ludzkimi przedstawicielami boskiego Chrystusa, również będą musieli zostać wskrzeszeni z martwych. Jezus świadczył o nich: „Powiadam wam, że wielu przyjdzie ze wschodu i zachodu i zasiądą z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem w

królestwie niebieskim” (Mateusz 8:11). Łukasz dodaje do tego opisu „wszyscy prorocy” i wyjaśnia, że ludzie przybędą z północy, południa, wschodu i zachodu i zasiądą przed nimi jako ich nauczyciele „w królestwie Bożym”. Łukasz 13:28,29

Funkcjonowanie Królestwa

Tak będzie wyglądał porządek królestwa Mesjasza, w którym będzie on bosko wyznaczonym władcą – królem. Pokolenie Izraelitów, które powróciło do swojej ziemi i będzie żyło w czasie wielkiego cudu boskiej interwencji mającej na celu ich ochronę, jako pierwsze otrzyma szansę na błogosławieństwo pod dobroczynnymi rządami tego mesjańskiego królestwa. Ci, którzy okażą lojalność wobec nowego reżimu, będą współpracować w rozszerzaniu jego błogosławieństw poprzez swój przykład posłuszeństwa.

Proroctwo dotyczące tego brzmi: „Stało się, że jak byliście przekleństwem wśród pogan, domu Judy i domu Izraela, tak Ja was ocalę i będziecie błogosławieństwem: nie bójcie się, ale niech wasze ręce będą silne. Tak mówi Pan Wszechmogący: Tak jak postanowiłem sprowadzić na was nieszczęście i nie okazałem litości, gdy wasi przodkowie rozgniewali mnie, mówi Pan Wszechmogący, tak teraz postanowiłem ponownie uczynić dobro Jerozolimie i Judzie. Nie bójcie się. Oto, co macie czynić: mówcie sobie prawdę i wydawajcie sprawiedliwe i słuszne wyroki w swoich sądach; nie knujcie zła przeciwko

sobie i nie lubcie fałszywie przysięgać. Nienawidzę tego wszystkiego, mówi Pan”. Zachariasz 8:13-17

Boskie zasady sprawiedliwości, które zostały tu przedstawione i których Izraelici będą musieli przestrzegać i być posłuszni, aby otrzymać błogosławieństwa Mesjasza, będą musiały być przestrzegane również przez ludy wszystkich narodów, aby one również mogły otrzymać błogosławieństwa królestwa. Ci, którzy to uczynią, będą błogosławieni i będą mieli przywilej współpracy w tym wielkim projekcie błogosławieństwa, który ostatecznie zostanie rozszerzony, aby objąć „wszystkie rodziny ziemi”.

Na obraz Boga

Kolejna cenna obietnica dotycząca królestwa brzmi: „Oto nadchodzą dni – mówi Pan – kiedy zawrę z Izraelem i Judą nowe przymierze. Nie będzie ono podobne do przymierza, które zawarłem z ich przodkami, gdy wyprowadziłem ich z Egiptu, ponieważ oni złamali moje przymierze, chociaż byłem dla nich mężem – mówi Pan. Oto przymierze, które zawrę z ludem Izraela po tych dniach, mówi Pan. Włożę moje prawo w ich umysły i wypiszę je na ich sercach. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Nie będą już uczyć swoich bliźnich ani mówić sobie nawzajem: Poznajcie Pana, ponieważ wszyscy mnie poznają, od najmniejszego do największego, mówi Pan. Bo przebaczę ich nieprawość i nie będę więcej pamiętał ich grzechów. Jeremiasz 31:31-34

Kluczowym elementem tej przepowiedni jest obietnica, że Bóg włoży swoje prawo w umysły swojego ludu i wypisze je w ich sercach. Wierzmy, że opisuje to stan człowieka na obraz Boży. Tak właśnie został stworzony Adam, a Boża obietnica głosi, że dzięki mesjańskiemu królestwu człowiek zostanie przywrócony do stanu doskonałości i wspólnoty z Bogiem.

Kiedy człowiek został stworzony, otrzymał władzę nad ziemią (Rdz 1:27-28). Ta władza również zostanie przywrócona. Jezus zapewnił nas o tym w jednej ze swoich przypowieści. Przedstawił on ludzi wszystkich narodów poddanych sądowi, z których niektórzy wykazywali skłonności kozie, a inni byli jak owce. Do tych owiec zostanie powiedziane: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo przygotowane dla was od założenia świata” (Mt 25:34).

Studium tej przypowieści wskazuje, że cechą charakteru niezbędną do odziedziczenia pierwotnej władzy nadaną człowiekowi będzie bezinteresowne zainteresowanie innymi. Egoizm był zabójczą plagą ludzkości przez wszystkie stulecia doświadczeń upadłego człowieka. W ramach ustaleń mesjańskiego królestwa miłość zastąpi egoizm. Wtedy pełne znaczenie Prawa, które Bóg dał starożytnemu Izraelowi przez Mojżesza, zostanie uznane i przyjęte jako zasada życia dla całej ludzkości. Mojżesz nadał temu prawu jego prawdziwe znaczenie, mówiąc: „Będiesz miłował Pana, Boga

swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całą swoją mocą” oraz „Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego”. Księga Powtórzonego Prawa 6:5; Księga Kapłańska 19:18

. Gdy taki standard sprawiedliwości stanie się naczelną zasadą życia wszystkich ludzi, odkupionych od grzechu pierworodnego i przywróconych do doskonałości życia, jakże wspaniałym miejscem stanie się ta ziemia! Zgodnie z Bożymi standardami, ci, którzy odmówią posłuszeństwa i współpracy po otrzymaniu wystarczającej ilości czasu na pozytywną reakcję na ustalenia królestwa, nie będą mogli żyć, ponieważ śmierć pozostanie karą za umyślny grzech. Oznacza to, że nic nie zakłóci szczęścia odnowionej rasy ludzkiej. Dzieje Apostolskie 3:22,23

Chociaż wiele wspaniałych obietnic dotyczących mesjańskiego królestwa zostały złożone przede wszystkim Izraelitom, Biblia zapewnia nas, że spełnią się one również w odniesieniu do wszystkich narodów, ponieważ Izrael został wykorzystany przez Boga jako prototyp świata. Izraelici zgromadzeni ponownie w swojej ziemi obiecanej będą mieli pierwszą okazję cieszyć się błogosławieństwami, ale cała ludzkość jest objęta miłosierdziem i miłością naszego Boga.

Restytucja wszystkich rzeczy

Wszyscy prorocy Boży elokwentnie przepowiadali błogosławieństwa, które miały przyjść zarówno na

Żydów, jak i na pogan za pośrednictwem królestwa Mesjasza. W Nowym Testamencie apostoł Piotr opisuje okres, w którym te proroctwa się spełnią, jako „czasy restytucji/odnowienia wszystkich rzeczy”, o czym, jak dodaje, „Bóg mówił przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata”. Dzieje Apostolskie 3:20,21

Kiedy Piotr podsumował w ten sposób znaczenie zjednoczonego proroczego świadectwa dotyczącego błogosławieństw królestwa mesjańskiego, zwracał się do żydowskiej publiczności, więc dodał: „Wy jesteście dziećmi proroków i przymierza, które Bóg zawarł z waszymi ojcami, mówiąc do Abrahama: W waszym potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi”. Dzieje Apostolskie 3:25

W tym miejscu Piotr wyjaśnia, że Boża obietnica dana Abrahamowi, aby pobłogosławił wszystkie rodziny ziemi, ma się wypełnić poprzez „restitucję” wszystkich rzeczy. Wiemy, że Bóg potwierdził swoją obietnicę daną ojcu Abrahamowi przysięgą, a Piotr mówi nam, że potwierdził ją również świadectwem wszystkich swoich świętych proroków.

Restytucja oznacza przywrócenie do poprzedniego stanu, a najważniejszą rzeczą, która ma zostać przywrócona ludziom, jest życie. Ponieważ przekroczyli boskie prawo, nasi pierwsi rodzice stracili przywilej życia wiecznego, a ich dzieci urodziły się niedoskonałe i śmiertelne. Od tego czasu grzech i śmierć nadal panują na ziemi, powodując

niewypowiedziany smutek i cierpienie wśród ludzi wszystkich narodów.

Prorok Dawid napisał o tym długim okresie ludzkiego cierpienia, opisując go jako noc płaczu. Jednak jako prorok Boży, Dawid dodał dobrą nowinę, że „radość nadejdzie o poranku”. (Psalm 30:5). Innymi słowy, plaga grzechu i śmierci nie będzie trwać wiecznie.

Izajasz, inny święty prorok Boży, opisał przyszłe „czasy restytucji” jako dzień, w którym mieszkańcy świata nie będą już mówić, że są chorzy. (Izajasz 33:24). Izajasz napisał również, że wtedy otworzą się oczy ślepych, a uszy głuchych zostaną otwarte. (Izajasz 35:5). Ponadto napisał, że ludzie będą budować domy i w nich mieszkać, sadzić winnice i jeść ich owoce. Izajasz 65:21,22

. Zaprawdę, przyszłość Izraela i świata jest jasna. Ziemia zostanie wypełniona chwałą Pana. (Habakuk 2:14). Nie będzie już wojen ani strachu przed wojną. Wszyscy będą mieli zapewnione bezpieczeństwo ekonomiczne i kulturowe, co symbolizuje proroctwo o ludziach mieszkających pod własnymi winoroślami i figowcami. Micheasz 4:1-4

Ostatecznym i chwalebnym rezultatem rządów tego światowego rządu będzie pokój między Bogiem a człowiekiem oraz między ludźmi, a sprawiedliwe prawa Stwórcy będą szanowane i przestrzegane

przez całą ludzkość. Prorok Dawid elokwentnie to przepowiedział. Cytujemy:

„Prawda wyrasta z ziemi, a sprawiedliwość spogląda z nieba. Tak, Pan wylewa swoje błogosławieństwa. Nasza ziemia przyniesie obfite plony. Sprawiedliwość idzie przed Nim jako zwiastun, przygotowując drogę dla Jego kroków”. Psalm 85:11-13